Studentens lyckliga dar

Minnen från nittiotalets Uppsala

AF

MARI MIHI.

(Slutet.)

Nu har kandidaten tenterat sitt sista ämne. Då han marscherade upp till professorn, hade allt hvad han läst förefallit honom såsom ett enda grått oformligt och ofantligt kaos, påminnande om gatubullret i en storstad, där alla skilda ljud och läten blandades till en enda enhetlig trafikorkester, där det är ogörligt att uttaga de skilda stämmorna. Men han visste, att det alltid måste kännas på det där viset omedelbart före profvet.

Och se, vid första frågan frigjordes genast en del af allt detta sammansjunkna, hoptofvade och inslingrade, frigjordes och framstod lika klart och skarpt som Cæsars profil på ett latinskt mynt.

Så följde fråga på fråga. Kandidaten glömde nästan, att han "satt på heta sten", blef verkligt intresserad och frågade till och med själf ibland. Akten öfvergick från ett förhör till en utläggning af ledande juridiska principer och därifrån till ett vänskapligt samtal. "Har kandidaten plats hos domhafvande?"

Jo, det hade han visst.

"Och det blir väl tråkigt att lämna Uppsala?"

"Förfärligt!"

"Jojo."

Professorn reste sig, nickade och tryckte hans hand med ett hjärtligt skimmer i de stålblanka genomträngande ögonen.

"Så lycka till då därute i lifvet!"

Kandidaten hade varit spänstig och vaken som sällan förr, då han gick upp i tentamen. Men nu, då han steg för steg beger sig trappan utföre, redan nu kommer reaktionen efter månaders oafbruten spänning. Han faller ihop och blir gammal.

Med slappa, osäkra steg stryker han Västra Ågatan fram till Wicksells tryckeri, skakar hand med sin gamle vän Moppe och beställer bjudningskort till examensfesten samt visitkort med den nya titeln de skulle gifva honom dagen därpå. Ty fredagen är ju examensdagen, domedagen, hans studentlifs yttersta dag.

Så fortsätter han till Gästis för att äta middag. Där skockas man omkring honom. — Gratulerar — gratulerar — nå, var han svår — fick du fråga på utsökningslagen — kunde du skriftliga bevis? — utantill! — lycklige ost — ter, — vaktmästarn, ännu en flaska skum — förbaskälle hedersknyffel — — Hej! —

Sedan han druckit kaffe, tömmer han sockerskålen i rockfickan, går hem, sätter på sig stöflar och sporrar och skyndar ned till ridhuset. De stulna sockerbitarna fördelas med omutlig rättvisa mellan favoriterna Edgar, Thor, Indian och nr 15.

Så sitter han upp på Edgar. Långsamt skridtande St. Persgatan framåt genom Skyttеanska hvalfvet, svänger han af åt vänster vid Riddartorget och faller i traf där Trädgårdsgatans makadamisering tager vid. Förbi sjukhuset bär det, ut till Polacksbacken.

Det är en majkväll i Uppsala, en majkväll i Uppsala....

Himlens bolmande moln med aftonsolsfärgade kanter i flyende eld svepa en sällsamt skälfvande dager öfver landskapet, öfver de nyutspruckna löfträdens milda linjer som öfver det röda slottets forntidsdruckna majestät. På vägen till vänster, som löper utefter den skogklädda åsen bort mot Eklundshof, ser han en ljus klänning bredvid en studentmössa. Han känner igen dem båda. Jaså, det blef verkligen så till slut! — Nå, inte för att han skulle skvallra på dem. Han hade inte just anledning att förråda dem, som promenerade två och två....

Hunnen in i skogen — den präktigaste barrskog i världen — ger han efter på tyglarna och låter Edgar leta sig väg själf. Han försjunker i lugna, trötta, gestaltlösa tankar, känner inte, huru kvistarna stryka honom öfver ansiktet eller huru Edgar roar sig med att mumsa på färska tallskott. Först när hästskorna börja klappra mot Drottninggatans stenläggning, vaknar han och samlar tyglarna.

Han har tagit afsked af Uppsala med tankar, ord och gärningar, ett långt farväl. Ty han vet, att den, han i denna stund var, aldrig skall komma tillbaka, nej aldrig mer.

Broder och läsare, vet detta, att det är dumt att söka krångla sig tillbaka till lifvets smultronställen. Ty där sälja de aldrig tur och retur. Utan har du en gång kapat dina kablar och plockat upp dina tältpinnar, så är det som det är. —

Men envisas du lika evigt att traska omkring uti ungdomsminnenas förgätmigejblå fjärranland med verklighetens glappande träskor, så skyll dig då själf. Ty du kommer nog inte att känna dig riktigt hemma där, utan du ser dum ut och tänker: "Var detta verkligen detta?" — Så börjar det blåsa kallt och du blir blek om nosen och dimper ned i dunkel och djupsinnighet. Nej, söta du, på lifvets smultronställen sälja de aldrig tur och retur!

— — —

Examenstatuterne ålägga visst professorerna att framställa frågor, men där stipuleras alldeles ingenting om, att dessa frågor äfven måste besvaras. Man är inte heller så noga härmed, åtminstone beträffande de juridiska examina. Och detta med rätta. Ty under föregående tentamina har man ju haft vida lämpligare tillfällen att pröfva de examinerades insikter är hvad den brådskande halftimmen där uppe på universitetet kan ge vid handen.

Här ett prof på en dylik examen, ordagrant återgifven ur lifvet:

Man förhöres fyra och fyra i hvarje omgång. Professorn slår sig ned med de fyra offren omkring sig. Så går det löst öfver jurisprudentians labyrinter.

"Nå, kan nu herr A. säga mig skillnaden mellan förmynderskap och kuratel?"

Herr A. är mycket generad och söker förgäfves antaga en min af dyster insiktsfullhet. För öfrigt gör han som Dillmanskans pojke, den där undvek att säga något.

Pausen blir en smula för lång.

"Nå, herr B. då, kan ni redogöra för skillnaden mellan förmynderskap och kuratel?"

Herr B. tittar skyggt i väggen, där en vis och afdöd rector magnificus i olja möter hans blick. Han fixerar bilden med den orubbliga intresselösten hos en idisslare, tills professorn upprepar:

"Men herr C. har bestämdt reda på skillnaden mellan förmynderskap och kuratel?"

"Jo, då," mycket ifrigt, "jo, då, skillnaden är — är — skillnaden — — hä! —"

Sedan försökte inte herr C. längre, utan herr C. låter sitt lilla hufvud dingla ned mot det breda skjortbröstet. Professorn småler och vänder sig mot fjärde man, den siste i laget.

"Nå, herr D., rädda oss nu ur klämman och låt oss veta skillnaden mellan förmynderskap och kuratel — inte är väl det så kvistigt ändå — —"

"Båda äro lagstadgade institutioner," föreslår herr D., stolt öfver att åtminstone hafva mäktat kläcka fram ett svar.

"Således anser kandidaten detta vara skillnaden, att bådadera äro lagstadgade institutioner — ja, då får jag verkligen bocka mig för herrarna!"

Och med en på samma gång ironisk som välvilligt öfverseende blick i de stora, djupt lagda, grå, buskigt bågade ögonen lämnar den lärde civilrättsprofessorn rummet för att strax därefter af nästa afdelning erhålla enahanda svar på enahanda frågor.

Hvad mer! Han hade själf varit som en af dessa en gång. Därför vet han också, att på examensdagen är hvarje vindling på en normal studenthjärna utslätad.

*

Efter tio och en half timmars sömn vaknar kandidaten på examensdagens morgon med förnimmelsen af, att "den lifdömde haft en lugn natt".

Han ryser vid tanken på sin obetänksamhet att rida ut föregående kväll. Huru lätt hade det inte kunnat hända någon olycka med denne ryttare, hvilkens nervositet meddelade sig åt hästen, så snart han fick foten i stigbygeln! Då hade han ovillkorligen gått bet på examen. Ty, fastän man mindre fäster sig vid hans svar denna dag, är dock hans blotta närvaro uppe på universitas absolut oundgänglig.

Han kläder sig och går ut i staden, glad öfver att det inte är vinter, så att man ej behöfver frukta att halka omkull och bryta sig eller få ett isstycke från en takränna i hufvudet, glad öfver att det är ljust och tätt med poliser, så att man ej riskerar att blifva indragen i en portgång och slås lemmalytt af busar, glad öfver att det inte grasserar någon farsot i staden, som mäktar tvinga honom till sängs.

Han hajar till vid tanken på kolera, minnes grufliga beskrifningar på, huru de sjuka få krampryckningar, som draga upp knäskålarna till hakan och huru man under koleraepidemier dränker gatorna i sublimatlösning — tänk, om de skulle komma kuskandes Drottninggatan utefter med en sådan där rödmålad bevattningskärra och duscha trottoarerna med sublimatlösning...

Han måste småskratta för sig själf, där han går solo och fantiserar, ett litet lågt och slappt skratt, som han saknar förmåga att hejda — tills han med ens blir allvarlig.

"Nej, går jag så här och drillar, så blir jag virrig och då kan jag inte heller ta examen."

För att diciplinera sig själf börjar han repetera förmånsrättsordningen, hvarenda paragraf i 17 kapitlet handelsbalken, glider in på sjöpanterätterna, ägnar en flyktig uppmärksamhet åt jordägares rätt till vattnet å hans grund samt suger sig slutligen lidedsefullt fast vid arfsordningen enligt den äldre Västgötalagen.

Här tager en kamrat lyckligtvis hand om kandidaten och drager honom upp till nationens brädspelsrum. Sysslandet med tärningar och brickor räddar honom från mycket grubbel, så att då han ett par timmar senare beger sig hem, är hans sinnesförvirring mindre framträdande än han, strängt taget, påräknat.

Han skrudar sig i frack och hvit halsduk samt äter middag på Gästis, samvetsgrant bemödande sig att addera ihop matsedelsprisen till ett belopp af en och nittiofem, som en student har privilegium att äta för mot en valuta af en och tjugufem, ty "man skall inte ge källarmästaren något till skänks, inte".—

Så går han i elden.

Timmarna däruppe på universitetet mellan klockan fyra och åtta äro förfärligt långa och enformiga. Ett par professorer titta endast in och nicka, andra framkasta några frågor på måfå. De examinerande skaffa sig emellertid tillfälle att yttra många besynnerliga och minnesvärda ting. Somliga göra sig skyldiga till svar, genom hvilkas stammande och stapplande och motsägelser och grummel löper en lefvande rännel af det mest kemiskt rena vanvett, såsom till exempel då den sörmländske kanslisten, hvilken på fråga när lysning till vigsel bör äga rum, efter en lätt tvekan svarade: Den fjortonde mars! — — —

Strax före klockan åtta draga sig professorerna tillbaka för öfverläggning. Några minuter därefter öppnas dörrarna. Examinandi påropas och träda in. Den stränga juridiska fakulteten är bänkad kring ett långt bord, och alla smäle de som sutto de för sina hedersledamotsporträtt. Dekanus uppläser de lyckliges namn och bjuder ett akademiskt vale.

Den ofantliga vestibulen är fylld med folk, unga flickor, föräldrar, mammor. Kandidatens svarta frack synes inte mera. Där växer blommor på sidostyckena, på uppslagen, på axlarna, på den med studentlyran broderade sammetskragen, på västen, på den hvita halsduken — öfverallt.

Hunnen ut på universitetets stora trappa, ser han ut öfver nejden med en landsflyktig blick, drager en suck och säger: "Seså, nu är man bracka igen!"

Men kamraterna skockas kring de nyexaminerade och det bär af till Flustret.

Kandidaten känner sig naturligtvis obeskrifligt upprymd. Soliga framtidsdrömmar måste trängt sig på honom nu, då allt är öfverståndet och segern vunnen!

Nej, det egendomliga är just — han påminde sig det många gånger sedermera med en viss undran — det egendomliga är just, att han i denna stund absolut ingenting annat känner än att knappnålarna på de mellan västen och skjortbröstet instruckna guketterna sticka honom alldeles erbarmligt...

Bänkade därnere kring de långa borden sekten, den ene efter den andre i brödrakedjan, kandidaten omkring sig, mäter dem med blicken som han nu går att bryta. Hvar skulle han väl finna pålitligare vänner i lust och nöd än dessa gränsridare mellan tjugu och trettio, dessa blanka rapiärer i lifvets glada förpostfaktning, dessa musketörer af den hvita mössan, sorglöshetens tecken.

Strax bredvid sig hör han två af dem tala om en inställd lektion påföljande dag. Morgondagen — ja, då har han ju själf ej mera något intresse gemensamt med dem. Vägarna ha redan delats.

Förste kurator reser sig och knackar i glaset. Alla tystna, så när som på två små linhåriga recentiorer, hvilka kommit ihop sig angående fordringarna för ett betyg till prillan och som med ungdomlig hänförelse förfäkta sina åsikter, alldeles oberoende af hvad som försiggår omkring dem.

Kurator talar. Hans klara, kärfva baryton, så välbekant från stridens vimmel, från debatterna på studentkårens direktion, från nationslandskapen och från de historiska minnesdagarna, ljuder lika kyligt konstaterande som vanligt. Där doftar icke våra fäders retoriska artificiella blommor, intet uppkonstruerande af obefintliga förtjänster, ingen ovederhäftig rekommendation till svindlande höga mål. Det är en dagorder, i hvilken kommenderande generalen knappt och koncist konstaterar den nyss hemvunna segern. Men genom pauserna mellan de välbyggda perioderna hör man musiken från parken tränga in.

Kandidaten reser sig för att svara. Dock han finner ej ord. Då rinner honom i minnet ungdomssången från Neckens strand, från Karl Hinkes och Käthies stad.

Och han sjunger:

Hvad skola vi säga om dagen i dag?
Jag tänkte blott: ergo bibamus!
Den är nu en gång af ett underligt slag
och därför ånyo: bibamus!
Ty porten han öppnar för jublande fröjd
och skyarna glänsa i himmelens höjd,
och våren ger blommor, fast länge fördröjd,
så klingom och sjungom: bibamus!

Kandidaten sofver, medan de vissnande blommorna på fracken sprida sin doft i den studerkammare, där han nu hvilar för allra sista gången.

Men därute står lifvet och lurar på honom med sina obegynta tjänsteår och sin blanka meritlista, sitt kärfva "lita på dig själf" och sitt obönhörliga ansvarskraf, sina oskrifna protokoll och sina oafkunnade domar, sina möjligheter och sin begränsning, lifvet i egen hög person, sådant det vanligen länkas och sådant det undantagsvis kläder ut sig. —

VAR DET EN DRÖM?

Var det en dröm, att ljuft en gång
jag var ditt hjärtas vän?
Jag minns det som en tystnad sång,
då strängen darrar än.

Jag minns en törnros af dig skänkt,
en blick så blyg och öm;
jag minns en afskedstår, som blänkt —
var allt, var allt en dröm?

En dröm likt sippans lif så kort
uti en vårgrön ängd,
hvars fägring hastigt vissnar bort
för nya blommors mängd.

Men mången natt jag hör en röst
vid bittra tårars ström:
göm djupt dess minne i ditt bröst,
det var din bästa dröm?

...**Josef Julius Wecksell...**

DRÖMMEN.

Af Thebe.

Hon satt nere vid hafvet och drömde om den tid, som flytt. Och tankarna gingo i vågor liksom det våta elementet hon stirrade på. Än såg hon sin flicktid, den första ungdomen, som skalderna prisa som den skönaste och lyckligaste i lifvet. Glädjefattig och tung mindes hon den, full af oro och bekymmer för framtiden. Så åter glimrade något längesedan svunnet, de ljusa, glada barnaåren med tusen lekar och upptåg och jublande friska skratt. Gärna tänkte hon tillbaka på de där första vårdagarna i lifvet, då allting var hoppfullt och ljust, och ingen sorg fanns så tung, att den ej kunde lakas med — en grann marknadskaramell. Du härliga barndom, tänkte hon, så gärna jag minnes dig med ditt vackra sagoskimmer och dina oskuldsfulla fröjder! Ack, alltför fort svunno de årena.

Nu hade hon redan varit gift i fyra, hade själf barn att fostra, två ljushåriga, rödkindade pojkar, som samtidigt gjort sitt intrade i världen och en mörkögd liten tös, sin moders trogna afbild. Stolt var hon öfver dem alla och älskade dem högre än allt annat i världen. Hade de ej funnits, hur hade det varit då? Ofta kom den tanken för henne, och lika ofta slog hon den bort. Hvarför grubbla öfver hvad som kunnat vara! Lifvet ändrade sig icke efter våra hemliga önskningar. Man fick vara tacksam och nöjd, som det var.

Plötsligt måste hon le, då hon tänkte på, hur egentligen helt andra perioder ur hennes lif än dem tankarna dagligen dvaldes i, fingo passera revy. Satt hon icke helt enkelt och sökte dölja för sig själf, hur sorgsen hon kände sig öfver att redan i morgon behöfva lämna den lilla badorten, och det fastän hon i sex veckor varit från hemmet. Tiden, som anslagits åt fru Eva att hvila, var nu förbi. På mannens inrådan hade hon rest till Västkusten, litet klen, som hon varit efter Lillans födelse. Också kände hon sig stärkt af de salta sjöbaden och soltorkandet på klipporna, men — mindre i jämvikt än någonsin förr.

Hon hade ej rätt förstått sig själf sista tiden. En inre oro, som dref och dref, låg ständigt öfver henne. Inte var det längtan efter barnen, fast hon nog saknade dem ibland. Dagligen hade hon underrättelser om dem genom modern, som styrde och ställde på Ljösa, under det hon och mannen på skilda håll skötte sin hälsa. Ej håller bekymrade henne Henriks sparsamma meddelanden. Hon visste ju, att han hade det bra, att han ömsom skötte sig, ömsom roade sig vid den kurort i Tyskland, dit han årligen reste för att söka bot för ett njurlidande. Inte kunde man lifvet långt sända hvarandra opus med den första kärleksyrans glöd! Efter storm kommer stiltje, hette det ju. Och hon och Henrik seglade längesedan i lugna farvatten, där inga brottsjöar förekommo, och båten styrde sig själf af gammal vana.

Han var så otroligt hvardaglig, hennes Henrik med ett stoiskt lugn, det intet kunde rubba. Ej spår af den forne militären förmärktes hos honom, där han vandrade på ägorna hemma på Ljösa. Ibland smög sig något af förakt bland fru Evas känslor för honom så totalt blottad på upphöjda intressen, som han var. Det hände väl äfven, att han drack för mycket ibland och blef hänsynslös och rå. Detta sista var det värsta, och det pinade henne ofta. Men hon var klok, fru Eva, och visade aldrig någon misstämning. Det tjänade ju till föga, och hon hade ju honom dock att tacka för sin bekymmerfria ställning. Ekonomien hade just ej varit lysande i det fattiga kaptensbostället! Därför blundade hon ock för det ofina, burleska hos honom och sökte behålla den yttre harmonien i deras förhållande. Ty fru Eva visste, att på kvinnan beror det hållbara i äktenskapet, på henne lägges tyngsta oket och svåraste plikterna.

Plikterna ja, det var dem hon grubblat öfver de här sista veckorna. Den där inre oron hon kände var nog ej utan orsak. Hennes lugn hade störts af en dröm, som redan förbleknat, då drömmens hjälte uppenbarade sig i verkligheten. Sigurd Haak hette han, och de hade mötts en gång förr. Med honom hade hon dagligen varit tillsammans dessa veckor, och hvar kväll hon lade sig, hade hon liksom känt längtan efter nästa dag, då hon åter skulle få råka honom. Väl hade hon intalat sig själf, huru ofarlig deras vänskap var: några dagliga samtal mellan två likasinnade själar, det var allt. Men ändå glömde hon skrifva till mannen för att få lyssna till den andres dämpade, vackra röst och skåda hans härliga kämpagestalt! Så smidig och spänstig hade hon aldrig sett någon förr. Som en gazell rörde han sig, och non njöt af att se honom klättra i klipporna med en vighet, som ej var vanlig för en stor och kraftig man.

Kapten vid ett rangregemente, detsamma hennes man tillhört, var han känd i vida kretsar, och hans rykte var underligt blandadt. Somliga kallade honom högfärdig och "örfilstäck", där han gick omkring med ett ständigt drag af ironi på läpparna. Andra åter funno honom "stilig" och intressant.

Då hon återsåg honom första gången vid Grand Hoten för några veckor sedan, fick hon ransaka sitt minne för att få klart för sig, hvar hon sett honom förr. Men väl hon fått skåda hans ansikte mindes hon honom, och drömmen stod klar för henne. Ej underligt, om hon kände sig osäker, då han kom fram till henne och erinrade om att de råkats förr. Det var under en balafton i garnisonsstaden, där hon som fästmö hälsat på. Han hade ej vidare uppmärksammat henne, och hon som många andra

SVENSK-AMERIKANSKA

Hönsboken

Handledning i skötseln af Höns, Ankor, Gäss, Kalkoner, Pärlhöns etc. Utarbetad efter senaste och tillförlitligaste amerikanska metoder. Med 73 illustrationer.

INNEHÅLL. 1sta Afd.: Inledning—Hönsfåglarne—Hönsgården—Hönsens utfodring och skötsel—Hönsäggens näringsvärde—Konservering af ägg—Att beredа slakthöna för marknaden—Hönsens sjukdomar.

2dra Afd.: Ankor—Ankskötsel—Gäss—Gässkötseln—Kalkoner—Pärlhönan och Påfågeln.

Pris, häftad, 40 Cents.

Portofritt tillsändt mot insändandet af beloppet.

C. Rasmussen Publ. Co.,

720-724 So. 4th Street, Minneapolis, Minn.

Canadas Nordvest.

HOMESTEAD LAGEN

Alla sectioner med jämna nummer af Kronolanden i Manitoba och Nordvest Territorierna, undantagandes 8 och 26, hvilka ej äro upplåtna för homestead eller reserverade som ved-lotter för settlarne eller för andra ändamål, kunna upptagas som homestead af hvilken person som helst, som är ensam hufvud för en familj, samt hvarje mansperson, som fyllt 18 år, till storleken af ett kvartsection å 160 acres, mer eller mindre.

Anmälan för tillträde.

Anmälan göres personligen på landkontoret i det distrikt, der landet är beläget, eller om homestead-tagaren så önskar, må han på begäran hos "The Minister of the Interior, Ottawa", "Commissioner of Immigration, Winnipeg", eller till det respektiva lokala landkontoret erhålla rättighet att låta ett ombud uttaga tillträdesbeviset för honom. En afgift af $10.00 erläggas för för tillträde.

Homestead Skyldigheter.

Under den nuvarande homestead-lagen skall skyldigheterna fullbordas på följande sätt, nämligen: —

1) Genom att minst sex månader bygga och bo på landet hvarje år under en termin af minst tre år.

2) Om fadern (eller modren om mannen är död) till en person, som är berättigad att upptaga homestead, bor på en farm i grannskapet af det homestead, som af sådan person upptagits, uppfyllas fastskyldigheten under den tiden före patentets erhållande af sådan person genom att vara bosatt hos sin fader eller moder.

3) Om en nybyggare har erhållit patent på sitt första homestead, eller Certificat för utförandet af sådant patent attesterat af i den ordning, som föreskrifves i Dominion Lands Act, samt erhållit tillstånd för ett andra homestead, uppfyllas skyldigheten under tiden före patentets erhållande genom att vara bosatt på sitt första homestead.

4) Om nybyggaren har sin permanenta bostad på farm, som eges af honom i grannskapet af hans homestead, uppfyllas bofastskyldigheten genom att vara bosatt uppå nämnda farm.

"Grannskap" i det föregående betyder antingen samma township eller ett dermed sammanhängande

Homesteadtagare, som vill tillgodogöra sig förmånerna af bestämmelserna 2, 3 och 4, måste odla minst 30 acres eller hålla minst 20 kreatur jemte erforderliga stallbyggnader, samt dessutom hafva 80 acres ordentligt inhägnade.

Hvarje homesteadtagare, som brister i att fullgöra homesteadlagens skyldigheter, riskerar att få sitt homestead annullerat och öppnat för nytt tillträde.

Begäran om patent

kan inlemnas vid slutet af de tre åren till den lokala land agenten, underagenten eller homestead-inspektören. Innan denna begäran insändes, måste settlaren gifva sex månaders skriftlig notis till "the Commissioner of Dominion Lands", Ottawa, att han ämnar uttaga patent.

Underrättelser.

Nyanlända invandrare erhålla på immigrantkontoret i Winnipeg eller Dominion Land kontoret i Manitoba och Nordvest Territorierna underrättelser om det land, som är öppet för tillträde, och från tjenstemännen kostnadsfria råd och upplysningar samt hjelp för att tillförsäkra sig ett passande stycke land; samt klara underrättelser med afseende på land, skogs-, kol- och minerallagarne såväl som kronolanden i jernvägsbältet i British Columbia, erhållas på begäran hos "The Secretary of the Department of the Interior", Ottawa, "The Commissioner of Immigration", Winnipeg, Man., eller till någon Dominion Lands agent i Manitoba.

W. W. CORRY.

Vice Inrikesministes.

N. B. — Utom dessa frihemman, till hvilka ofvanstående förordning hänför, finnas tusentals acres af bördigt land tillgängliga för arrende eller köp från jernvägarna eller andra firmor.